

reglerne for adoption og reglerne for reagensglasbehandling med hensyn til forudsætninger og økonomi.

Det fremgår tydeligt af vores beslutningsforslag, at vi ønsker en udjævning på området, ligesom i vores tidligere fremsatte forslag. Der er altså ikke tale om, at vi synes, det er forkert, at folk vælger af få kunstig befrugtning, men vi synes, det er forkert, at to par, der står i samme situation, i den grad bliver forskelsbehandlet, alt efter om de vælger at løse problemet ved at få kunstig befrugtning eller ved at adoptere. Jeg kan ikke se noget som helst argument for, at et par, der oven i købet påtager sig et socialt ansvar over for et allerede født barn, der ofte lever under kummerlige forhold, skal betale op mod 100.000 kr. for at påtage sig dette ansvar.

Jeg er overbevist om, og har det fra pålidelige kilder mange steder fra, at der er par, som går i adoptionstanker, men som i første omgang i stor stil vælger fertilitetsbehandling, fordi det er gratis; par, der måske ville springe en sej, ulidelig, fysisk og psykisk udmattende fertilitetsbehandling over og gå direkte til adoptionsmuligheden, hvis altså adoption og fertilitetsbehandling var økonomisk ligestillede. Hvis man virkelig vil gøre noget for barnløse, så må man skabe mulighed for, at de har et frit valg og ikke et valg, der er dikteret af økonomiske hensyn.

For forslagsstillerne, for Kristeligt Folkeparti, er det ikke afgørende, om en ligestilling sker ved hjælp af øget brugerbetaling for kunstig befrugtning eller ved nedsættelse af udgifterne ved adoption. Det foreliggende forslag peger derfor ikke entydigt på en bestemt model, men vi kan snakke om under behandlingen i udvalget, om vi skal nærme os en model. Det forventes derfor, at regeringen vil forsøge at finde en model, der kan vinde bred tilslutning i Folketinget.

Til opklaring under dette punkt kan jeg da sige, at Lars Klüver, som er formand for Adoption og Samfund, siger, at hvis staten betalte samtlige adoptionsudgifter p.t., så ville det koste staten 34 mio. kr., mens kunstig befrugtning til gengæld p.t. koster det offentlige 80 mio. kr. pr. år.

Vedrørende spørgsmålet om barnløshed er en sygdom: Ja, hvis det er en sygdom, så må man også medinddrage adoption som en behandlingsmulighed, for hvis barnløshed er en sygdom, så må behandlingen eller kuren jo være at få et barn og ikke selve fertilitetsbehandlingen.

Hvis behandling af barnløshed skal være med økonomisk støtte fra samfundet, så må denne

støtte også gælde adoption. Mange bliver nemlig tvunget ud i fertilitetsbehandling som løsning på deres barnløshedsproblem, fordi adoption er utrolig dyrt, og efterhånden er adoption blevet et privilegium for de bedrestillede. Man er nødt til at have 100.000 kr. eller kunne låne 100.000 kr., og det er bestemt ikke alle, der kan det, så adoption er blevet et privilegium for de bedrestillede.

En yderligere faktor, der kunne give mulighed for et mere frit valg, er vejledning i behandlingsmuligheder eller handlingsmuligheder. Jeg mener, at der må findes vejledning dér, hvor man går til undersøgelse for sin barnløshed, som oftest hos egen læge eller speciallæge, en vejledning, der både omfatter fertilitetsbehandling og adoption.

Forsker og læge Lone Schmidt fra Institut for Folkesundhedsvidenskab siger, at det er vigtigt at få adoption og andre muligheder ind i billedet tidligt, så det er noget, man når at tænke over, for når man først har været igennem tre forsøg med kunstig befrugtning og er i begyndelsen af 40'erne, så er det, man bliver vred over, at det er blevet for sent.

Så vi må have noget mere vejledning på et tidligt tidspunkt omkring adoption. I vejledningerne, som ligger hos lægerne, bør der både være vejledning om fertilitetsbehandling og adoption.

Jeg ved godt, at barnløshed er et meget følelsesladet område, og at mange barnløse helst vil have deres eget barn, og det er der jo ikke noget underligt i, men der er noget åbenlyst urimeligt i, at det er så dyrt for de mennesker, der når frem til, at de ønsker at adoptere. Med en adoption er man også med til at tage et globalt socialt ansvar, og jeg har svært ved at forstå, hvorfor man skal betale så dyrt for det, når der er hundredtusinder af forældrelose børn i verden, som mest af alt ønsker sig et forældrepar.

Hvert år er der ca. 600 børn, der er heldige at få et forældrepar i Danmark. Det burde være mange flere, og det kan man være med til ved at støtte det her forslag, så jeg ser frem til en god og positiv og grundig behandling af forslaget i udvalget – og tak for den store opbakning.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Først vil jeg godt sige til fru Videbæk, at når fru Videbæk lægger så afgørende vægt på vejledning, så må det være forbigået fru Videbæks opmærksomhed, at der faktisk i den nye adopti-